

ganske vist meget elementære Begreber om Demokrati, som jeg har haft lige fra min Barndom, at jeg er fuldkommen ude af Stand til at forstaa, hvorledes man kan naa til en saadan Opfattelse.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch værgede sig naturligvis imod den Paastand, at det radikale Venstre skulde forsynde sig imod Fortiden. Ja, jeg kan ikke se rettere. Hvis jeg ikke tager meget fejl, stemte det radikale Venstre her i Salen for Forringelsen af Ulykkesforsikringsloven. Jeg synes, det er et ganske afgørende Punkt, et ganske interessant Punkt, at se, at det radikale Venstre er med til at stemme for denne Forringelse, her, hvor det drejer sig i ganske udpræget Grad om at yde Hjælp til de Familier, der rammes, naar Forsørgeren er ude at gøre sin Pligt i Arbejdets Tjeneste. De Understøttelser, man nu gik ned til, var jo paa visse Punkter helt nede paa samme Sats, som for 30 Aar siden blev lovfæstet for første Gang. Dette kunde det radikale Venstre bifalde. Jeg maa sige, det forbavsede mig, og jeg synes, det berettiger mig til at sige, at dermed har de i høj Grad syndet imod deres Fortid.

Saa talte det ærede Medlem om disse Løfter og forklarede, hvorfor og hvordan de mente at kunne give denne Regering Arbejdsro. Jeg skal aldeles ikke blande mig i dette deres Forhold fra Ministeriets Dannelselse. Det er meget muligt, at de har haft meget gode Kort paa Haanden, at de har haft saadanne Løfter, at de mente at kunne bygge noget derpaa om en ny demokratisk Front. Det maa blive deres Sag. Men den 8. April sagde den højt-ærede Statsminister det modsatte af, hvad han lovede det radikale Venstre i December Maaned, og det radikale Venstre paa-hørte det, men reddede dog den Dag Ministeriet; thi hvis det radikale Venstre havde sagt, som det var i December, at de havde faaet det Løfte, at Ministeriet ikke vilde gaa til at gennemføre Toldforanstaltninger, kunde det Tilsagn til de Konservative formodentlig ikke have øvet den Virkning, som det øvede den 8. April. Saa havde vi standset den sociale Nedskæring, og saa havde vi formodentlig for længst overstaaet det Valg, som vel vilde have været en Følge deraf. Men det skal jeg ikke beskæftige mig med. Vi ved, at det radikale Venstre den paagældende Dag havde Lejlighed til at sige, hvad de vilde; men de sagde ikke, hvad de efter vor Mening skulde have sagt.

Det ærede Medlem beskæftigede sig

ogsaa med Kriseforslaget og dets Skæbne i November Maaned. Ogsaa det, maa jeg sige, undrede mig, thi jeg har kun de bedste Erindringer om det ærede Medlem Hr. P. Munch fra Forhandlingerne om Kriselovgivningen. Jeg har kun de bedste Erindringer om, at det ærede Medlem virkelig for Alvor tilstræbte at naa en Ordning, som muliggjorde Regeringens Forbliven og muliggjorde en fornøftig Lovgivning paa dette Omraade, og jeg er altsaa ganske paa det rene med, at det ærede Medlem for sin Del ikke kan siges at have Skyld i, at det ikke lykkedes at gennemføre en fornøftig Ordning den Gang. Det er rigtigt, at vi ikke vilde gaa med til hvad som helst, der blev budt os, og vi vilde navnlig absolut ikke gaa med til en Bestemmelse, hvorefter et betydeligt Flertal af Arbejdsgivere i et Udvalg tvangsmæssigt skulde kunne nedsætte Arbejdernes Løn, for at Fabrikanterne kunde faa Tilskud. Dette vilde vi uvægerlig have fjernet fra Loven. Det kunde bl. a. ikke opnaas, og det var en af de væsentlige Grunde til, at Strandingen skete, den Stranding, som det ærede Medlem Hr. P. Munch ærligt bestræbte sig for at afværge. Jeg forstaaar meget vel, at det radikale Venstre havde ønsket, at vi havde fortsat, at vi bestandig var gaaet videre, vidende, at bag os stod der en Mand med en Kniv, rede til at stikke den i Ryggen paa os. Denne Stilling syntes vi var uholdbar, og vi foretrak derfor at vende os om og slaa Manden i Gulvet.

Jeg vil saa gerne sige i Anledning af det ærede Medlems Bemærkninger til sidst om Folkeafstemning, at det var naturligvis meget tiltalende at høre, at det ærede Medlem nu er kommet til det Resultat, at disse Nedskæringslove bør underkastes en Folkeafstemning, inden de træder i Kraft. Jeg forstod, at det ærede Medlem nu først vilde forhandle om Fremsættelsen af et Lovforslag og saa fremsætte dette Lovforslag, og hvor lang Tid der kan gaa med dettes Behandling, er der jo ingen, der paa Forhaand kan sige. Det er sagt mig, at flere af Nedskæringsforslagene er i Færd med ikke blot at forlade Udvalgene, men ogsaa at blive vedtaget i Landstinget. Kunde derfor ikke en saadan Fremgangsmaade, som det ærede Medlem i Dag nævnte, let føre til, at det hele var forbi, og at vi ligesom i den bekendte Operette kommer, naar alt er forbi? Det var dog ikke Meningen. Derfor har vi netop grebet til i Dag, da det sidste Lovforslag af denne Art forlader Folketinget, og da der endnu ikke er endeligt vedtaget noget af Nedskæringsforslagene, at